

Arrest

nr. 122 351 van 11 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 7 mei 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 maart 2012 tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 15 oktober 2010 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als werknemer.

1.2. Op 8 februari 2011 wordt verzoeker in het bezit gesteld van de E-kaart.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 19 maart 2012 de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het

grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 6 april 2012 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [...] Nationaliteit: Nederland [...].

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als werknemer op 15/10/2010 en verkreeg de E-kaart op 08/02/2011 op basis van tewerkstelling. In juli 2011 kreeg de Dienst Vreemdelingenzaken voor het eerst bericht van de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW. Gezien dit een wijziging van betrokkenes situatie deed vermoeden, werd betrokkene op 29/08/2011 uitgenodigd om zijn concrete situatie toe te lichten overeenkomstig artikel 42 bis, §1 van de wet van 15.12.1980. Deze uitnodiging werd betekend op 26/10/2011 en als antwoord hierop legde betrokkene volgende documenten voor: een ocmw-attest waaruit blijkt dat betrokkene een leefloon kreeg sinds 1.01.2011 en een doktersattest waaruit blijkt dat betrokkene werkonbekwaam was van dd. 20.12.2011 tot 29.02.2012.

Uit onderzoek van het administratief dossier blijkt dat betrokkene voor het bekomen van de E-kaart wel degelijk niet-marginaal aan de slag was. Sinds het bekomen van de E-kaart blijkt betrokkene zich tot het ocmw gewend te hebben. Van tijd tot tijd kreeg betrokkene wel nog eens de kans occasioneel te werken (zie raadpleging van de databank van de RSZ, telefoongesprek met het ocmw dd. 19.03.2012), echter dit was niet van die aard dat deze tewerkstelling als niet-marginaal kan beschouwd worden. Betrokkene kan daarom het verblijfsrecht als werknemer of zelfstandige, overeenkomstig art. 40, eerste lid, §4, 1° van de wet van 15.12.1980, niet langer behouden.

Wat betreft het medisch attest dat betrokkene voorlegt, dient opgemerkt te worden dat deze werkonbekwaamheid geen grond kan zijn om overeenkomstig art. 42bis, §2, 1° (wet 15.12.1980) het intrekken van het verblijfsrecht te beletten. Betrokkene is reeds sinds half januari 2011 slechts marginaal aan de slag. De werkonbekwaamheid is pas vanaf 20.12.2011 ingegaan. Concreet houdt dit in dat het niet de werkonbekwaamheid is die ten grondslag ligt aan de inactiviteit van betrokkene sinds maanden. Bovendien is het attest intussen reeds verlopen sinds 29.02.2012.

Voor zover betrokkene werkzoekende zou zijn, moet worden vastgesteld dat hij gezien de lange duur van de werkloosheid, met uitzondering van wat occasionele tewerkstelling, er redelijkerwijze toe kan besloten worden dat betrokkene geen reële kans maakt om op de Belgische arbeidsmarkt niet-marginaal tewerkgesteld te worden. Betrokkene kan daarom evenmin als werkzoekende het verblijfsrecht behouden (art. 40, §4, eerste lid, 1° wet 15.12.1980).

Betrokkene blijkt heden eerder het verblijf als beschikker van voldoende bestaansmiddelen uit te oefenen. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42 bis, §1 van de wet van 15.12.1980.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 40 en 42bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

[...] Verzoeker had een aanvraag tot verklaring van inschrijving ingediend op basis van art. 40 van de Wet van 15/12/1980 als EU-onderdaan op 15.10.2010.

De verblijfsaanvraag werd toegestaan. Verzoeker ontving een E-kaart op datum van 08.02.2011.

Op 19.03.2012 werd de beslissing genomen tot de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (Bijlage 21).

[...] Dat de bewijslast ligt bij de Dienst Vreemdelingenzaken om aan te tonen dat niet meer voldaan is aan de voorwaarden van verblijf conform artikel 40§4 en 42bis Vreemdelingenwet 15/12/1980.

De Dienst Vreemdelingenzaken toont niet aan dat toepassing kan worden gemaakt van het artikel 42bis Vreemdelingenwet. Zij toont evenmin aan dat niet langer zou zijn voldaan aan de verblijfsvoorwaarden van artikel 40 Vreemdelingenwet.

Artikel 42bis Vreemdelingenwet 15/12/1980 kan bovendien slechts in zeer uitzonderlijke situaties worden toegepast.

[...] Dat het verblijfsrecht van verzoeker ten onrechte werd beëindigd.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet betwist dat verzoeker nog verscheidene malen heeft gewerkt. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken er evenwel ten onrecht van uit gaat dat verzoeker sinds januari 2011 slechts op een marginale wijze zou zijn tewerkgesteld. Immers verzoeker werkte tot midden 2011. De Dienst Vreemdelingenzaken baseert zich dan ook op foutieve gegevens om haar beslissing te nemen.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat verzoeker nog steeds voldeed aan de voorwaarden van artikel 40§4 Vreemdelingenwet. Hij heeft immers nog steeds een reële kans om werk te vinden overeenkomstig artikel 40 §4 1° Vreemdelingenwet. Een EU-onderdaan is immers gerechtigd langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele rekening houdt met het feit dat verzoeker een reële kans maakt om werk te vinden. Een schending van het artikel 40 Vreemdelingenwet staat dan ook vast.

Dat verzoeker bovendien conform artikel 42bis §2, 1° Vreemdelingenwet het verblijfsrecht behoudt wanneer hij door ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt wordt. Dat er sprake is van zulk een tijdelijke arbeidsongeschiktheid. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken op een onredelijke wijze besluit dat de werkonbekwaamheid slechts tot 29.02.2012 werd aangetoond en niet veel later de bestreden beslissing neemt, zonder verzoeker de mogelijkheid te geven bijkomende stukken over te maken.

Verder houdt de Dienst Vreemdelingenzaken ook geen enkele rekening met artikel 42bis §2, 3° Vreemdelingenwet. Verzoeker was onvrijwillig werkloos, was ingeschreven bij RVA en zocht actief naar werk.

Gelet op de uitzonderingsregel in artikel 42bis §2 Vreemdelingenwet kon de Dienst Vreemdelingenzaken haar bestreden beslissing dan ook niet wettig verantwoorden.

Verder is het ook zo dat de Dienst Vreemdelingenzaken, haar bestreden beslissing, zeer snel heeft genomen zonder in casu een afweging te maken of verzoeker al dan niet een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandssysteem. Verzoeker betwist uitdrukkelijk dat hij een onredelijke belasting zou vormen voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken zelfs helemaal niet is nagegaan of verzoeker al dan niet een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandssysteem.

Het gegeven dat men sociale bijstand ontvangt, betekent immers niet automatisch dat men daardoor ook een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandssysteem. De Dienst Vreemdelingenzaken

diende minstens een aantal criteria te onderzoeken zoals de al dan niet tijdelijk aard van de problemen, de verblijfsduur, de persoonlijke situatie en het bedrag van de uitgekeerde steun. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft geen afweging gemaakt, en heeft bijgevolg niet onderzocht of er al dan niet een 'onredelijke' belasting is, en schendt daardoor het artikel 42bis Vreemdelingenwet van 15/12/1980.

Dat het manifest onredelijk en onzorgvuldig is om tot de beëindiging van het verblijf te beslissing terwijl verzoeker nog steeds voldoet aan de voorwaarden van artikel 40 Vreemdelingenwet, en zonder hierbij rekening te houden met het feit dat hij enerzijds regelmatig heeft gewerkt, actief op zoek is gegaan naar werk, zich heeft geschoold, onvrijwillig arbeidsongeschikt is geworden en zonder rekening te houden met het feit dat de som en de duur van de genoten sociale bijstand anderzijds beperkt is gebleven. Dat de beëindiging van het verblijfsrecht dan ook te voorbarig is geweest, onredelijk en onzorgvuldig.

[...]"

2.2.1. Artikel 42bis van de Vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt van de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, luidt als volgt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonedig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

Artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet, waarnaar in voormelde bepaling wordt verwezen, luidt verder als volgt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschafft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

In casu beëindigde de gemachtigde van de staatssecretaris verzoekers recht op verblijf van meer dan drie maanden in de eerste plaats op grond van het feit dat verzoeker niet langer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden gesteld in artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Verweerder stelde hierbij allereerst vast dat verzoeker niet langer als werknemer kan worden beschouwd. Hij motiveerde in dit verband dat verzoeker zich na het bekomen van de E-kaart diende te wenden tot het OCMW voor steun en nog slechts occasioneel de kans kreeg te werken. Hij stelde evenwel vast dat deze tewerkstelling als marginaal te beschouwen is. Verder lichtte hij toe dat op basis van het door verzoeker voorgelegde attest van werkonbekwaamheid evenmin blijkt dat verzoeker op grond van artikel 42*bis*, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet het statuut van werknemer kan behouden. Hiertoe stelde hij dat enerzijds de aangetoonde werkonbekwaamheid niet de reden is van de inactiviteit gedurende maanden en anderzijds het voorgelegde medische attest reeds is verlopen sinds 29 februari 2012.

Verzoeker betoogt dat verweerder zich bij voormelde beoordeling heeft gesteund op foutieve gegevens waar deze ervan uitgaat dat hij sinds januari 2011 slechts marginaal is tewerkgesteld. Hij benadrukt dat hij tot midden 2011 was tewerkgesteld. De Raad wijst erop dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de Europese regelgeving het vrij verkeer waarborgt aan personen die een reële en daadwerkelijke bezigheid van economische aard verrichten of wensen te verrichten, met uitsluiting van werkzaamheden van zo geringe omvang dat zij louter marginaal en bijkomstig zijn (Hof van Justitie 23 maart 1982, nr. 53/81, Levin). *In casu* bevat het administratief dossier een resultaat van opzoeking op 19 maart 2012 in de dimona-databank, waaruit blijkt dat verzoeker sinds januari 2011 slechts voor negen dagen was aangemeld bij een werkgever. Op basis van een tewerkstelling van negen dagen sinds januari 2011 kan de Raad niet vaststellen dat verweerder foutief of kennelijk onredelijk handelde waar hij oordeelde dat sinds januari 2011 er enkel sprake is van een marginale tewerkstelling.

Verzoeker betoogt verder dat hij tijdelijk arbeidsongeschikt is door ziekte of ongeval en aldus op grond van artikel 42*bis*, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet wel degelijk zijn verblijfsrecht kan behouden. Hij stelt dat verweerder onredelijk handelde waar hij besloot dat de werkonbekwaamheid slechts tot 29 februari 2012 werd aangetoond en dit zonder hem de kans te geven bijkomende stukken over te maken. Verzoeker gaat aldus evenwel volledig voorbij aan het hoofdmotief van verweerder op grond waarvan hij dit voorgelegde medische attest niet weerhoudt als grond opdat verzoeker op basis van artikel 42*bis*, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet zijn verblijfsrecht behoudt, met name dat verzoeker reeds sinds januari 2011 enkel op marginale basis is tewerkgesteld daar waar de werkonbekwaamheid pas op 20 december 2011 is ingegaan, waaruit wordt afgeleid dat het niet de werkonbekwaamheid is die ten grondslag ligt van de inactiviteit sinds maanden. Verweerder is aldus van oordeel dat het causaal verband tussen de arbeidsongeschiktheid en de werkloosheid van verzoeker niet is aangetoond. Verzoeker betwist deze motivering niet. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat verzoeker door het bestuur bij schrijven gedateerd op 29 augustus 2011, ter kennis gebracht op 26 oktober 2011, werd uitgenodigd recente documenten over te maken van zijn huidige activiteiten alsook de redenen waarom hij beroep diende te doen op het OCMW. Verzoeker heeft naar aanleiding hiervan een bewijs van werkonbekwaamheid van 20 december 2011 tot en met 29 februari 2012 overgemaakt. Er blijkt niet dat verweerder kennelijk onredelijk handelende door na deze laatste datum verzoeker niet opnieuw te hebben uitgenodigd het bewijs over te maken van eventuele verlengde arbeidsongeschiktheid. Het stond verzoeker, die op grond van de ontvangen uitnodigingsbrief wist of behoorde te weten dat het behoud van zijn verblijfsrecht onderzocht werd – te meer nu in de brief uitdrukkelijk wordt gewezen op de mogelijkheid dat het verblijf wordt beëindigd –, vrij om uit eigen beweging nog bijkomende stukken over te maken. Daarnaast blijkt ook niet welk belang verzoeker heeft bij zijn grief, nu uit de thans bij zijn verzoekschrift voorgelegde medische attesten geenszins blijkt dat de werkonbekwaamheid na 29 februari 2012 voortduurde.

In zoverre verzoeker verder betoogt dat ten onrechte geen rekening is gehouden met de uitzonderingsgrond opgenomen in artikel 42*bis*, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet – op basis waarvan het statuut van werknemer voor minstens zes maanden wordt behouden indien men na een tewerkstelling van minder dan één jaar onvrijwillig werkloos wordt en als werkzoekende is ingeschreven bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening – volstaat het vast te stellen dat verzoeker naar

aanleiding van voormelde uitnodigingsbrief van 29 augustus 2011 heeft nagelaten een bewijs over te maken te zijn ingeschreven als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening. Gezien verweerder niet in kennis werd gesteld van de vereiste documenten om te kunnen vaststellen of voldaan is aan de voorwaarden van artikel 42bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, kan hem niet worden verweten deze uitzonderingsgrond niet te hebben weerhouden. Ook thans brengt verzoeker bovendien geen dergelijk bewijs aan, zodat in geen geval blijkt dat hij zich dienstig op deze bepaling kan beroepen.

In de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden oordeelt verweerder vervolgens dat verzoeker evenmin als werkzoekende het verblijfsrecht kan behouden. Hiertoe stelt hij dat, gelet op de lange duur van de werkloosheid, niet blijkt dat verzoeker een reële kans maakt om op de Belgische arbeidsmarkt niet-marginaal te worden tewerkgesteld.

Verzoeker betwist deze motivering en stelt dat hij wel degelijk nog een reële kans op tewerkstelling heeft. Hij geeft aldus weliswaar aan niet akkoord te gaan met de beoordeling van het bestuur, doch maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat verweerder op basis van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen. Zo gaat hij op geen enkele wijze concreet in op de gegeven motivering in dit verband, waarbij wordt gewezen op de lange duur van de werkloosheid. Zoals hierboven reeds gesteld, weerlegt verzoeker de vaststelling niet dat hij sinds januari 2011 slechts op marginale wijze was tewerkgesteld. De documenten die verzoeker naar aanleiding van de uitnodigingsbrief van 29 augustus 2011 overmaakte, zijn ook niet van aard dit motief van verweerder te kunnen weerleggen. Verzoeker bracht immers noch een sollicitatie, noch een concreet werkaanbod, noch het bewijs van specifieke kwalificaties bij. In het administratief dossier bevindt zich verder ook een verslag van een telefoongesprek met het OCMW waartoe verzoeker zich wendde, waaruit blijkt dat de gesprekspartner van het OCMW meedeelde dat zij verzoeker hebben begeleid bij het solliciteren, doch dat hij problemen ondervond met het vinden van een tewerkstelling omdat hij onvoldoende Nederlands zou spreken, al oordeelde de gesprekspartner dat verzoeker wel een voldoende kennis Nederlands had, en er zich problemen zouden stellen met zijn werkbereidheid.

Verweerder stelt vervolgens vast dat verzoeker evenmin voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als beschikker over voldoende bestaansmiddelen, nu zijn bestaansmiddelen volledig ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid.

Verzoeker betwist deze motivering als dusdanig niet.

Verzoeker uit wel nog een grief tegen de vermelding in de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden dat hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel. Meer concreet stelt hij dat geen afweging werd gemaakt of hij al dan niet een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandssysteem waarbij hij betoogt dat uit het louter ontvangen van OCMW-steun, zonder een onderzoek naar de redenen, het bedrag, de duur en dergelijke, niet kan worden afgeleid dat verzoeker effectief een onredelijke belasting vormt. De Raad merkt, wat dit betreft, evenwel op dat verzoeker zich met deze kritiek richt tegen een overtollig motief dat is opgenomen in de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden. De Raad wijst er immers op dat niet blijkt – gelet op het gestelde in artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt van de *in casu* betreden beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden – dat de vaststelling dat verzoeker niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden voor een verblijf van meer dan drie maanden *in casu* niet zou volstaan als redengeving om het verblijfsrecht van meer dan drie maanden te beëindigen. Verzoeker verbleef immers in het Rijk voor een duur van meer dan drie maanden als werknemer of werkzoekende. De voorziene beëindigingsgrond in voormelde wetsbepaling in geval de burger van de Unie een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel geldt enkel voor de burger van de Unie die in het Rijk verblijft als beschikker over voldoende bestaansmiddelen of als student. Er blijkt niet dat deze geldt voor de burger van de Unie die als werknemer of werkzoekende de verklaring van inschrijving verkreeg, doch waarvan nadien wordt vastgesteld dat deze niet langer als dusdanig kan worden beschouwd en enkel nog beschikt over inkomsten die worden verkregen uit de sociale bijstand.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 40, § 4 en 42bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Verzoeker, die bij schrijven van 29 augustus 2011 werd uitgenodigd relevante en recente stukken met betrekking tot zijn concrete situatie over te maken, toont niet aan met welke elementen ten onrechte geen rekening werd gehouden.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.4. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS